

תגובה של קרן פרדו למקרה של ברברה

החוש שלי אומר, שנסיגה בתפקוד הילדה בעקבות הטראומה הויקארית, אם נמשכת לאורך זמן, לא נגרמת אך ורק או בעיקר ע"י האירוע השני. הייתי בודקת אפשרות של רווח משני. בכל מקרה, גם אם רווח משני אינו מרכיב מרכזי, הייתי בודקת איך אפשר להגביר את המוטיבציה של הילדה להיחשף בהדרגה למצבים מפחידים (פרידה מהאם), ו/או לדרבן אותה לכך. מצב ההימנעות כנראה נוח מדי.

האם אפשר לעשות installation כלשהו כדי להעביר לילדה משהו מכוחות האם או לתת לה קמע שייצג את כוחות האם?

דבר אחרון: יכול להיות שהעיבוד יתקדם יותר טוב עם NC יותר פשוט וחד כמו "אני הולכת למות".

בהצלחה!

קרן פרדו

תגובה של ברברה

תודה רבה קרין. אני מעריכה את תרומתך. אני חושבת שהמקרה של הילדה הקטנה הזו הוא דוגמא טובה למספר דברים האופייניים לטיפול בילדים ב- את צודקת שרווח משני הוא לעתים קרובות גורם מרכזי, לפעמים סמוי, בייחוד לגבי ילדים עם פחדים. אני חושבת על ילד בן 8 שנמצא אצלי בטיפול בגלל פובית ב"ס. הפחד הוא מאד מוחשי, כמו לגבי הילדה הזו, אך מה שמושפע מהרווח המשני הוא המוטיבציה להתמודד ולשנות את הפחד. זה שאמא אתה כל הזמן וסבא קונה לה גלידה ומשוחחים הרבה על התאונה הם רווחים משניים די חזקים. מה האחוז של התמודדות עם כל הפחד הזה? יש כמובן טכניקות רבות להגברת מוטיבציה כפי שיש מטפלים רבים בילדים. אני מוצאת כי דרך פשוטה היא לעשות רשימה עם הילד של "הדברים הרעים שנגרמים ע"י הפחד (לא לצאת בלי אמא החוצה, המבוכה שבישיבת ההורה כל היום מחוץ לכתה) ואז לעשות רשימה של "הדברים הטובים". לפעמים זה מפתיע עד כמה הילדים לגבי "מה הם משיגים" ועד כמה ניתן להשיג שנוי במוטיבציה בעזרת שתי הרשימות האלה. בקשר לנקודה האחרונה שהעלית על האמונה השלילית היא מאד לעניין. זה גם מדגים תופעה שכיחה אצל ילדים. הם עלולים לסרב לאמונה שלילית חזקה. לומר "אני הולכת למות" זה מאד קונקרטי. לגבי הילדה הקטנה הזו זה היה מידי מפחיד. היא סירבה במהירות ובעקשנות. כשילד אומר לא מוטב לוותר מיד. מצד שני לכולנו יש ניסיון עם ילדים המראים הקלה עצומה כשאנחנו מציעים להם את האמונה השלילית "אני הולכת למות". זה כאילו מישהו מכיר במה שהם מרגישים. אז תודה קרין. זהו דיון טוב.

ברברה